

ร่างพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

(ฉบับที่ ..) พ.ศ.

นายภณทิล น่วมเจิม กับคณะ เป็นผู้เสนอ

พรรคก้าวไกล

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

หลักการ

- แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ๒๕๖๒ ดังต่อไปนี้
- (๑) แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยาม คำว่า “สิ่งปลูกสร้าง” (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕)
- (๒) แก้ไขเพิ่มเติมวิธีการส่งคำสั่งเป็นหนังสือ หนังสือแจ้งการประเมินหรือหนังสืออื่น ในกรณีที่ไม่สามารถนำส่งให้กับผู้เสียภาษีโดยตรงได้ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๓)
- (๓) แก้ไขเพิ่มเติมหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างประจำจังหวัด (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๑)
- (๔) กำหนดประเภทของการใช้ประโยชน์ที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างเพื่อใช้ในการกำหนดอัตราภาษี (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๗)
- (๕) ปรับอัตราภาษีสูงสุดจากร้อยละหนึ่งจุดสองเป็นร้อยละสาม และให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการกำหนดอัตราภาษีโดยอาศัยเหตุแห่งประเภทของหนังสือแสดงสิทธิในที่ดิน เหตุตามกฎหมายว่าด้วยผังเมือง กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร และกฎหมายว่าด้วยโบราณสถาน (เพิ่มมาตรา ๓๗/๑)
- (๖) ปรับลดการยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีสำหรับการประกอบเกษตรกรรมและที่อยู่อาศัย (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑)
- (๗) แก้ไขเพิ่มเติมกรณีรวมคำนวณมูลค่าที่ดินหลายแปลงซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกันและเป็นของเจ้าของเดียวกัน (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๒)
- (๘) ยกเลิกการเพิ่มอัตราภาษีในกรณีที่ที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างถูกทิ้งไว้ว่างเปล่าหรือไม่ได้ทำประโยชน์ตามควรแก่สภาพเป็นเวลาสามปีติดต่อกัน (ยกเลิกมาตรา ๔๓)
- (๙) แก้ไขกำหนดเวลาที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องส่งแบบประเมินภาษีให้แก่ผู้เสียภาษี (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๔)
- (๑๐) ปรับลดอัตราเบี้ยปรับกรณีมีภาษีค้างชำระ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๘ และมาตรา ๖๙)

เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้บังคับใช้มาเป็นระยะเวลาหนึ่ง พบปัญหาความไม่ยืดหยุ่นในการกำหนดอัตราภาษีโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ขาดกลไกในการใช้ป้องกันการหลบเลี่ยงภาษีด้วยการเปลี่ยนพื้นที่รกร้างในเมืองเป็นพื้นที่เกษตรกรรม รวมไปถึงขั้นตอนและวิธีการประเมินและจัดเก็บภาษีที่ไม่สอดคล้องกับประสิทธิภาพที่แท้จริงในการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมในการจัดเก็บภาษี และทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสูญเสียรายได้เป็นจำนวนมาก จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง
พระราชบัญญัติ
ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๖ ประกอบกับมาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

เหตุผลและความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อให้การจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ อันจะมีประโยชน์ในด้านเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งการตราพระราชบัญญัตินี้สอดคล้องกับเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแล้ว

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง (ฉบับที่ ..) พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๖ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “สิ่งปลูกสร้าง” ในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ๒๕๖๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“สิ่งปลูกสร้าง” หมายความว่า โรงเรือน อาคาร ตึก ท่าเทียบเรือ หรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนด และให้หมายรวมถึงห้องชุดหรือแพที่บุคคลอาจใช้อาศัยได้หรือที่มีไว้เพื่อหาผลประโยชน์ด้วย”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ๒๕๖๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ถ้าไม่สามารถส่งหนังสือตามวิธีการที่กำหนดในวรรคหนึ่งได้ จะกระทำโดยวิธีลงประกาศแจ้งความในหนังสือพิมพ์ หรือประกาศในสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นทางการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นก็ได้”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในวรรคสี่ของมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ๒๕๖๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“คณะกรรมการภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างประจำจังหวัด มีหน้าที่และอำนาจพิจารณาให้ความเห็นชอบการลดภาษีหรือยกเว้นภาษีของผู้บริหารท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖ หรือมาตรา ๕๗ และให้คำปรึกษาหรือคำแนะนำแก่ผู้บริหารท้องถิ่นเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัด รวมทั้งปฏิบัติการอื่นตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ๒๕๖๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๗ ประเภทของการใช้ประโยชน์ที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้าง มีดังต่อไปนี้

- (๑) การใช้ประโยชน์ที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างเพื่อการเกษตรกรรม
- (๒) การใช้ประโยชน์ที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างเพื่อการอยู่อาศัย
- (๓) การใช้ประโยชน์ที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างเพื่อการพาณิชย์กรรม
- (๔) การใช้ประโยชน์ที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างเพื่อการอุตสาหกรรม
- (๕) การใช้ประโยชน์ที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างเพื่อการอื่น
- (๖) ที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างที่ทิ้งไว้ว่างเปล่าหรือไม่ได้ทำประโยชน์ตามสภาพ

การใช้ประโยชน์ตาม (๑) ต้องเป็นการทำนา ทำไร่ ทำสวน เลี้ยงสัตว์ เลี้ยงสัตว์น้ำ และกิจการอื่นตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยร่วมกันประกาศกำหนด ทั้งนี้ ในการจัดทำประกาศดังกล่าวให้นำความเห็นของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์มาประกอบการพิจารณาด้วย

การพิจารณาว่าที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างใดใช้ประโยชน์ตาม (๒) (๓) (๔) หรือ (๕) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยร่วมกันประกาศกำหนด

การพิจารณาว่าที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างใดถูกทิ้งไว้ว่างเปล่าหรือไม่ได้ทำประโยชน์ตามสภาพตาม (๖) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๗/๑ แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ๒๕๖๒

“มาตรา ๓๗/๑ ที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้าง ให้จัดเก็บภาษีตามอัตราภาษีไม่เกินร้อยละสามของฐานภาษี

อัตราภาษีที่ใช้จัดเก็บตามวรรคหนึ่ง ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกาหรือข้อบัญญัติท้องถิ่น โดยต้องกำหนดอัตราแยกตามประเภทการใช้ประโยชน์ที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้าง ซึ่งจะกำหนดเป็นอัตราเดียวหรือหลายอัตราแยกตามมูลค่าของที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างก็ได้ ทั้งนี้ ต้องไม่เกินอัตราภาษีที่กำหนดตามวรรคหนึ่ง

ในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหนึ่ง จะกำหนดอัตราภาษีของการใช้ประโยชน์ที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างประเภทเดียวกันในอัตราที่แตกต่างกันโดยอาศัยเหตุแห่งประเภทของหนังสือแสดงสิทธิในที่ดิน หรือเหตุตามกฎหมายว่าด้วยผังเมือง กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร กฎหมายว่าด้วยโบราณสถาน หรือเหตุอื่นตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยร่วมกันประกาศกำหนดก็ได้

ในกรณีที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใดตราข้อบัญญัติท้องถิ่นตามมาตรา ๓๗/๑ และข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้นมีข้อความขัดหรือแย้งกับพระราชกฤษฎีกาซึ่งตราขึ้นตามมาตรา ๓๗/๑ ให้ใช้บังคับตามข้อบัญญัติท้องถิ่นเฉพาะในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ไม่ว่าข้อบัญญัติท้องถิ่นดังกล่าวจะตราขึ้นก่อนหรือหลังพระราชกฤษฎีกา”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ๒๕๖๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๐ ในกรณีที่ที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างที่เจ้าของซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาใช้ประโยชน์ในการประกอบเกษตรกรรมอยู่ในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใด ให้ได้รับยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีของที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างภายในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นรวมกันในการคำนวณภาษีไม่เกินห้าล้านบาท”

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งและวรรคสองของมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ๒๕๖๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๑ ในกรณีที่ที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่เจ้าของซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาใช้เป็นที่อยู่อาศัยและมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎรในวันที่ ๑ มกราคมของปีภาษีนั้น ให้ได้รับยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีในการคำนวณภาษีไม่เกินห้าล้านบาท

ในกรณีที่บุคคลธรรมดาเป็นเจ้าของสิ่งปลูกสร้าง แต่ไม่ได้เป็นเจ้าของที่ดิน และใช้สิ่งปลูกสร้างดังกล่าวเป็นที่อยู่อาศัยและมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎรในวันที่ ๑ มกราคมของปีภาษีนั้น ให้ได้รับยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีในการคำนวณภาษีไม่เกินหนึ่งล้านบาท”

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ๒๕๖๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๒ การคำนวณภาษีให้ใช้ฐานภาษีของที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างซึ่งคำนวณได้ตามมาตรา ๓๕ หักด้วยมูลค่าของฐานภาษีที่ได้รับยกเว้นตามมาตรา ๔๐ หรือมาตรา ๔๑ แล้วคูณด้วยอัตราภาษีตามมาตรา ๓๗/๑ ตามสัดส่วนที่กำหนดในมาตรา ๓๘ ผลลัพธ์ที่ได้เป็นจำนวนภาษีที่ต้องเสีย

เพื่อประโยชน์ในการคำนวณจำนวนภาษีตามวรรคหนึ่ง กรณีที่ดินหลายแปลงซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกัน และเป็นของเจ้าของเดียวกัน ให้คำนวณมูลค่าที่ดินทั้งหมดที่อยู่ในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเดียวกันรวมกันเป็นฐานภาษี”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ๒๕๖๒

มาตรา ๑๒ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ๒๕๖๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๔ ในแต่ละปี ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแจ้งการประเมินภาษี โดยส่งแบบประเมินภาษีให้แก่ผู้เสียภาษีตามมาตรา ๙ ภายในระยะเวลาที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนด”

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๘ แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ๒๕๖๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๘ ในกรณีที่ผู้เสียภาษีมิได้ชำระภาษีภายในเวลาที่กำหนด ให้เสียเบี้ยปรับร้อยละสิบของจำนวนภาษีค้างชำระ เว้นแต่ผู้เสียภาษีได้ชำระภาษีก่อนที่จะได้รับหนังสือแจ้งเตือนตามมาตรา ๖๑ ให้เสียเบี้ยปรับร้อยละหนึ่งของจำนวนภาษีค้างชำระ”

มาตรา ๑๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๙ แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ๒๕๖๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๙ ในกรณีที่ผู้เสียภาษีมิได้ชำระภาษีภายในเวลาที่กำหนด แต่ต่อมาได้ชำระภาษีภายในเวลาที่กำหนดไว้ในหนังสือแจ้งเตือนตามมาตรา ๖๑ ให้เสียเบี้ยปรับร้อยละสองของจำนวนภาษีค้างชำระ”

มาตรา ๑๕ การดำเนินการออกกฎกระทรวง ระเบียบ และประกาศตามพระราชบัญญัตินี้ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ หากไม่สามารถดำเนินการได้ ให้รัฐมนตรีรายงานเหตุผลที่ไม่อาจดำเนินการได้ต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อรับทราบ

.....

.....

บันทึกวิเคราะห์สรุป
สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

๑. เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ

เนื่องจากพบปัญหาในการบังคับใช้พระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ๒๕๖๒ เช่น ความไม่ยืดหยุ่นในการกำหนดอัตราภาษีโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ขาดกลไกในการใช้ป้องกันการหลบเลี่ยงภาษี ด้วยการเปลี่ยนพื้นที่ที่รกร้างในเมืองเป็นพื้นที่เกษตรกรรม รวมไปถึงขั้นตอนและวิธีการประเมินและจัดเก็บภาษีที่ไม่สอดคล้องกับประสิทธิภาพที่แท้จริงในการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมในการจัดเก็บภาษี และทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสูญเสียรายได้เป็นจำนวนมาก จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ

๒.๑ แก้ไขนิยาม “สิ่งปลูกสร้าง” ให้มีความชัดเจนมากขึ้น โดยเพิ่มท่าเทียบเรือ และนำเรื่องของการอยู่อาศัยและใช้สอยออกจากนิยาม (ร่างมาตรา ๓)

๒.๒ แก้ไขวิธีการส่งคำสั่งเป็นหนังสือ หนังสือแจ้งการประเมินหรือหนังสืออื่น ในกรณีที่ไม่สามารถนำส่งให้กับผู้เสียภาษีโดยตรงได้ โดยเปลี่ยนจากวิธีการปิดหนังสือหรือประกาศในหนังสือพิมพ์ เป็นการประกาศในหนังสือพิมพ์หรือประกาศในสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นทางการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น (ร่างมาตรา ๔)

๒.๓ แก้ไขหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างประจำจังหวัด โดยยกเลิกหน้าที่และอำนาจในการให้ความเห็นชอบอัตราภาษีตามร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ร่างมาตรา ๕)

๒.๔ กำหนดประเภทของการใช้ประโยชน์ที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างเพื่อใช้ในการกำหนดอัตราภาษี (ร่างมาตรา ๖)

๒.๕ ปรับอัตราภาษีสูงสุดจากร้อยละหนึ่งจุดสองเป็นร้อยละสาม ให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการกำหนดอัตราภาษีโดยอาศัยเหตุแห่งประเภทของหนังสือแสดงสิทธิในที่ดิน เหตุตามกฎหมายว่าด้วยผังเมือง กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร และกฎหมายว่าด้วยโบราณสถาน (ร่างมาตรา ๗)

๒.๖ ปรับลดการยกเว้นมูลค่าของฐานภาษีสำหรับการประกอบเกษตรกรรมและที่อยู่อาศัยจากไม่เกินห้าสิบล้านบาทเป็นไม่เกินห้าล้านบาท (ร่างมาตรา ๘ และร่างมาตรา ๙)

๒.๗ แก้ไขกรณีรวมคำนวณมูลค่าที่ดินหลายแปลงซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกันและเป็นของเจ้าของเดียวกัน โดยที่ดินที่จะนำมารวมคำนวณมูลค่านั้นจะต้องอยู่ภายในเขตปกครองท้องถิ่นเดียวกันทุกแปลง (ร่างมาตรา ๑๐)

๒.๘ ยกเลิกการเพิ่มอัตราภาษีในกรณีที่ที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างถูกทิ้งไว้ว่างเปล่าหรือไม่ได้ทำประโยชน์ตามควรแก่สภาพเป็นเวลาสามปีติดต่อกัน (ร่างมาตรา ๑๑)

๒.๙ แก้ไขกำหนดเวลาที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องส่งแบบประเมินภาษีให้แก่ผู้เสียภาษีภายในเดือนกุมภาพันธ์ เป็นภายในระยะเวลาที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยกำหนด (ร่างมาตรา ๑๒)

๒.๑๐ ปรับลดอัตราเบี้ยปรับภาษีค้างชำระ จากเดิมที่ร้อยละสี่สิบ ลดลงเหลือร้อยละสิบ และปรับลดเบี้ยปรับภาษีค้างชำระ กรณีชำระภาษีก่อนจะได้รับหนังสือแจ้งเตือนจากเดิมที่ร้อยละสิบ ลดลงเหลือร้อยละหนึ่ง (ร่างมาตรา ๑๓)

๒.๑๑ ปรับลดอัตราเบี้ยปรับภาษีค้างชำระ กรณีที่ชำระภาษีภายในเวลาที่กำหนดไว้ในหนังสือแจ้งเตือน จากเดิมที่ร้อยละยี่สิบ ลดลงเหลือร้อยละสอง (ร่างมาตรา ๑๔)

๒.๑๒ กำหนดให้ดำเนินการออกกฎกระทรวง ระเบียบ และประกาศตามพระราชบัญญัตินี้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๑๕)
